

ВАШАР

Комешам се, преврћем, неће сан на очи,
ујутру путујем, што зора не свиће,
погледујем, кад ће отац на ноге да скочи,
да попије кафу и уз кафу пиће.

Баба Сића у соби плетенице веже,
мајка испекла погачу, у торбу је меће,
сад ће отац ићи коње да упреже,
хтедох нешто питати, не могах од среће.

Отац бичем шину, затего кајасе,
ја позади седим, ћебе око ногу,
руком махнух мајци, она насмеја се,
бака се прекрсти и помоли богу.

Бајшански пут, прашина се диже,
поред пута дудови савили од рода,
Сивац пред нама, приђосмо му ближе,
недеља, вашар испод небескога свода.

У близини цркве отац кола смести,
узе ме за руку и на вашар крену,
бака уђе у цркву да се причести,
он по џепу претура, где цигаре дену.

На столу шарене бомбоне, савијене као штап,
поред њих медено срце и на њему огледалце сија,
са стране суве смокве окачене о канап,
а испред карамеле, ораснице, ратлука пуна чинија.

Подне превалило вратисмо се кући,
бака се причестила и помолила богу,
ручак постављен, хлеб на столу врући,
ја бомбону шарену лижем колко могу.

Угљеша Слијепчевић